

32^e Zondag door het Jaar C

**De Heer is getrouw: Hij zal u sterken
en behoeden voor de boze. (II Tes 3,3)**

Van leven naar eucharistie

Wij leven in een tijd dat het lichamelijke weer wordt gewaardeerd, ja zelfs overgewaardeerd. Te lang heeft men het lichaam gezien als de kerker van de ziel. Men noemde het zelfs broeder ezel. Op onze dagen ontdekte men opnieuw de eenheid van de menselijke persoon. De lichamelijke krijgt weer al haar rechten. Op kunstgebied, op gebied van lichaamscultuur, op gebied van de geneeskunde, op gebied van de yogatechniek, overal beseffen de mensen de noodzakelijke waarde van het lichamelijke. Zij verzetten zich tegen elke tweespalt die de waarde van de hele persoonlijkheid ondergraaft. Is het niet door zijn lichaam dat de mens zich voortplant en een menselijke en geestelijke betekenis geeft aan het universum dat hem omgeeft?

Eerste lezing

II Makkabeeën 7,1-2.9-14

In die dagen werden zeven broers met hun moeder gevangen genomen. De koning wilde ze dwingen van het verboden varkensvlees te eten door ze met roeden en zweepen te geselen. De eerste van hen, die optrad als hun woordvoerder, sprak als volgt: Waarom wilt gij ons ondervragen en wat wilt gij van ons te weten komen? Wij zijn bereid te sterven, liever dan de wetten van onze voorouders te overtreden. Toen de eerste gestorven was, riep de tweede broer, kort voordat hij de geest gaf: Booswicht, gij kunt ons wel het tegenwoordige leven ontnemen, maar de Koning der wereld zal ons, die voor zijn wetten sterven, laten opstaan tot een eeuwig leven. Na hem werd de derde gemarteld. Zonder enige vrees sprak hij: Ik heb deze ledematen van God gekregen; uit eerbied voor zijn wetten doe ik er afstand van, maar ik hoop ze eens weer terug te krijgen. De koning en zijn omgeving stonden verbaasd over zoveel moed bij de jongeman, die zijn folteringingen zonder één moment van zwakte doorstond. Toen hij dood was werd de vierde broer op dezelfde wijze gefolterd en gepijnigd. Op het punt te sterven riep hij nog uit: Het is niet zo erg door mensen omgebracht te worden, wanneer wij mogen vertrouwen op Gods belofte dat Hij ons weer zal laten verrijzen. Voor u echter zal er geen verrijzenis tot een nieuw leven zijn!

Tweede lezing

II Tessalonicenzen 2,16 – 3,5

Broeders en zusters, moge de Heer Jezus Christus zelf, moge God, onze Vader die ons zijn liefde heeft betoond, en die ons in zijn genade eeuwige troost en blijde hoop heeft geschonken, uw harten bemoedigen en sterken met alle goeds, in woord en daad. Voorts, broeders en zusters, bidt voor ons, opdat het woord des Heren overal zoals bij u zijn luisterrijke loop mag volbrengen, en opdat wij verlost worden van die kwaadaardige en boze lieden; want het geloof is niet aller deel. Maar de Heer is getrouw: Hij zal u sterken en behoeden voor de boze. In de Heer vertrouwen wij op u dat gij doet wat wij bevelen en dit ook zult blijven doen. Moge de Heer uw harten neigen tot de liefde Gods en tot de standvastigheid van Christus.

Evangelie

Lucas 20,27.34-38

In die tijd kwamen enigen van de Sadduceeën, die de verrijzenis loochenen, bij Jezus met de vraag. Jezus sprak tot de Sadduceeën: "De kinderen van deze wereld huwen en worden ten huwelijk gegeven, maar zij die waardig gekeurd zijn deel te krijgen aan de andere wereld en aan de verrijzenis uit de doden, huwen niet en worden niet ten huwelijk gegeven. Zij kunnen immers niet meer sterven omdat zij als engelen zijn; en, als kinderen van de verrijzenis zijn zij kinderen van God. Dat de doden verrijzen, heeft ook Mozes aangeduid waar het gaat over de braamstruik, doordat hij de Heer noemt: de God van Abraham, de God van Isaäk en de God van Jakob. De Heer is toch geen God van doden maar van levenden want voor Hem zijn allen levend."

Van eucharistie naar leven

Het dogma van de verrijzenis van het lichaam vervult een zeer diepmenselijke nood: de mensen willen zich vereeuwigen. In de huidige situatie is het lichaam van de mens een middel waardoor hij zich kan uitdrukken, maar tegelijk verhult het ook. Daardoor is het voor de mensen onmogelijk om voor elkaar geheel doorzichtig te worden. In het andere leven zullen onze lichamen onze roeping als kind van God ten volle onthullen. Hier op aarde reeds zal het goed gebruik van ons lichaam afhangen van ons antwoord op de liefde die God ons toedraagt.

32^e Zondag door het Jaar C

**De Heer is getrouw: Hij zal u sterken
en behoeden voor de boze. (II Tes 3,3)**

Van leven naar eucharistie

Wij leven in een tijd dat het lichamelijke weer wordt gewaardeerd, ja zelfs overgewaardeerd. Te lang heeft men het lichaam gezien als de kerker van de ziel. Men noemde het zelfs broeder ezel. Op onze dagen ontdekte men opnieuw de eenheid van de menselijke persoon. De lichamelijke krijgt weer al haar rechten. Op kunstgebied, op gebied van lichaamscultuur, op gebied van de geneeskunde, op gebied van de yogatechniek, overal beseffen de mensen de noodzakelijke waarde van het lichamelijke. Zij verzetten zich tegen elke tweespalt die de waarde van de hele persoonlijkheid ondergraaft. Is het niet door zijn lichaam dat de mens zich voortplant en een menselijke en geestelijke betekenis geeft aan het universum dat hem omgeeft?

Eerste lezing

II Makkabeeën 7,1-2.9-14

In die dagen werden zeven broers met hun moeder gevangen genomen. De koning wilde ze dwingen van het verboden varkensvlees te eten door ze met roeden en zweepen te geselen. De eerste van hen, die optrad als hun woordvoerder, sprak als volgt: Waarom wilt gij ons ondervragen en wat wilt gij van ons te weten komen? Wij zijn bereid te sterven, liever dan de wetten van onze voorouders te overtreden. Toen de eerste gestorven was, riep de tweede broer, kort voordat hij de geest gaf: Booswicht, gij kunt ons wel het tegenwoordige leven ontnemen, maar de Koning der wereld zal ons, die voor zijn wetten sterven, laten opstaan tot een eeuwig leven. Na hem werd de derde gemarteld. Zonder enige vrees sprak hij: Ik heb deze ledematen van God gekregen; uit eerbied voor zijn wetten doe ik er afstand van, maar ik hoop ze eens weer terug te krijgen. De koning en zijn omgeving stonden verbaasd over zoveel moed bij de jongeman, die zijn folteringen zonder één moment van zwakte doorstond. Toen hij dood was werd de vierde broer op dezelfde wijze gefolterd en gepijnigd. Op het punt te sterven riep hij nog uit: Het is niet zo erg door mensen omgebracht te worden, wanneer wij mogen vertrouwen op Gods belofte dat Hij ons weer zal laten verrijzen. Voor u echter zal er geen verrijzenis tot een nieuw leven zijn!

Tweede lezing

II Tessalonicenzen 2,16 – 3,5

Broeders en zusters, moge de Heer Jezus Christus zelf, moge God, onze Vader die ons zijn liefde heeft betoond, en die ons in zijn genade eeuwige troost en blijde hoop heeft geschonken, uw harten bemoedigen en sterken met alle goeds, in woord en daad. Voorts, broeders en zusters, bidt voor ons, opdat het woord des Heren overal zoals bij u zijn luisterrijke loop mag volbrengen, en opdat wij verlost worden van die kwaadaardige en boze lieden; want het geloof is niet aller deel. Maar de Heer is getrouw: Hij zal u sterken en behoeden voor de boze. In de Heer vertrouwen wij op u dat gij doet wat wij bevelen en dit ook zult blijven doen. Moge de Heer uw harten neigen tot de liefde Gods en tot de standvastigheid van Christus.

Evangelie

Lucas 20,27-38

In die tijd kwamen enigen van de Sadduceeën, die de verrijzenis loochenen, bij Jezus met de vraag: "Meester, wij zien bij Mozes geschreven staan: Als iemand een getrouwde broer heeft die kinderloos sterft dan moet hij diens vrouw nemen en aan zijn broer een nageslacht geven. Nu waren er eens zeven broers. De eerste trouwde en stierf kinderloos. De tweede en de derde namen de vrouw en de een na de ander stierven ze alle zeven zonder kinderen na te laten. Het laatste stierf ook de vrouw. Van wie van hen is zij nu bij de verrijzenis de vrouw? Alle zeven toch hebben haar tot vrouw gehad." Jezus sprak tot de Sadduceeën: "De kinderen van deze wereld huwen en worden ten huwelijk gegeven, maar zij die waardig gekeurd zijn deel te krijgen aan de andere wereld en aan de verrijzenis uit de doden, huwen niet en worden niet ten huwelijk gegeven. Zij kunnen immers niet meer sterven omdat zij als engelen zijn; en, als kinderen van de verrijzenis zijn zij kinderen van God. Dat de doden verrijzen, heeft ook Mozes aangeduid waar het gaat over de braamstruik, doordat hij de Heer noemt: de God van Abraham, de God van Isaäk en de God van Jakob. De Heer is toch geen God van doden maar van levenden want voor Hem zijn allen levend."

Van eucharistie naar leven

Het dogma van de verrijzenis van het lichaam vervult een zeer diepmenselijke nood: de mensen willen zich vereeuwigen. In de huidige situatie is het lichaam van de mens een middel waardoor hij zich kan uitdrukken, maar tegelijk verhult het ook. Daardoor is het voor de mensen onmogelijk om voor elkaar geheel doorzichtig te worden. In het andere leven zullen onze lichamen onze roeping als kind van God ten volle onthullen. Hier op aarde reeds zal het goed gebruik van ons lichaam afhangen van ons antwoord op de liefde die God ons toedraagt.